

Vlaams
Parlement

vergadering **C78 – CUL7**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 9 december 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijk tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het niet erkennen van de provincie Vlaams-Brabant door de KBVB - 494 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de gevolgen voor het antidopingbeleid van de uitspraak van het hof van beroep in de zaak van een renner - 536 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het huidige Vlaamse antidopingbeleid - 574 (2010-2011)	5
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de opvolging van dopingpraktijken binnen het bodybuilden - 372 (2010-2011)	8
Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de brief van de FIFA over de Belgische inspanningen voor het WK 2018-2022 - 415 (2010-2011)	12
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de ondersteuning van het Belgische bobsleeteam dames - 462 (2010-2011)	16
Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over seksueel misbruik in de sport - 576 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over misbruik in sportclubs - 580 (2010-2011)	18

■

Waarnemend voorzitter: de heer Bart Caron, ondervoorzitter**Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijk tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het niet erkennen van de provincie Vlaams-Brabant door de KBVB - 494 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Wim Van Dijk: Voorzitter, minister, de provincie Vlaams-Brabant ontstond officieel op 1 januari 1995. Daarmee was de opdeling van de oude unitaire tweetalige provincie Brabant een feit. Dat is nu iets meer dan vijftien jaar geleden. We hebben onlangs allemaal het huldeboek in onze bus gekregen.

Men zou verwachten dat na al die tijd de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) de gelegenheid te baat heeft genomen om zijn competitie aan die Vlaams-Brabantse realiteit aan te passen. Niets is echter minder waar: de oude provincie Brabant is in voetballand nog altijd springlevend. Men hoeft maar naar de site van de KBVB te surfen en daar de provincie Brabant aan te klikken. Dan krijgt men een overzicht van de wirwar aan reeksen, die voor het merendeel gemengd zijn. In eerste provinciale spelen Vlaams-Brabantse, Waals-Brabantse en Brusselse clubs samen. In tweede provinciale is er een splitsing, maar ergerlijk genoeg een splitsing die ons niet echt welgevallig is: twee reeksen bestaan uitsluitend uit Vlaams-Brabantse clubs, en de reeks A bestaat uit Brusselse en Waalse Clubs. In derde provinciale is de chaos zo mogelijk nog groter. Daar hebben we alle mogelijke combinaties. In het jeugdvoetbal is het van hetzelfde laken een pak.

Nu zal het wel zo zijn dat de meeste clubbesturen niet echt wakker liggen van het feit dat de KBVB zijn structuren weigert aan te passen aan de hervormde staat. Maar dat ze daardoor inkomsten mislopen, is wel een vaak gehoorde klacht. Een ploeg uit pakweg de regio Tienen speelt immers veel liever tegen Vlaams-Brabantse streekgenoten dan tegen een ploeg van voorbij Nijvel, die nauwelijks supporters meebrengt, wat veel minder geld in het laatje brengt in de kantines. Zelfs Waalse ploegen die uit de buurt komen – Tienen ligt dicht tegen de taalgrens – mobiliseren veel minder volk dan een Vlaamse ploeg die van verder moet komen. In de mentaliteit van de mensen is de scheiding tussen Vlaams- en Waals-Brabant immers wel een feit: wedstrijden tegen ploegen ‘van de overkant’ interesseren die supporters nauwelijks.

De Vlaamse overheid, bevoegd voor sport, eist al jaren dat de sportbonden in Vlaanderen zich naar de bestaande staatsstructuren schikken. Dat de KBVB een van de laatste dwarsliggers is in dat verband, is bekend. Dit Brabantse hoofdstuk bewijst dat eens te meer.

Ik weet ook wel, minister, dat het splitsen van zo’n reeks niet echt gemakkelijk is, ook al heeft de KBVB al meer dan vijftien jaar de tijd gehad. We moeten ook opletten dat men niet splitst op een manier die ons politiek niet goed uitkomt, zoals de tweede provinciale reeks nu bewijst. Het zou dom zijn dat de splitsing zich zo voltrekt dat er een Vlaams-Brabantse provinciale competitie komt en daarnaast een Waals-Brabantse-Brusselse competitie. Dan heb ik nog liever dat de boel in drieën wordt gesplitst.

Is de geschetste problematiek u bekend? Zo ja, werd die al aangekaart bij de voetbalbond? Wanneer zal de KBVB zijn provinciale reeks in Brabant aanpassen aan de staatkundige realiteit die al sinds 1995 een feit is? Als de KBVB daar al plannen voor zou hebben, in welke zin is de bond dan van plan te splitsen?

De heer Bart Caron: Minister, collega’s, ik heb kinderen die voetballen in de West-Vlaamse jeugdreeksen. In West-Vlaanderen spelen in de jeugdreeksen heel wat ploegen uit het noorden of noordoosten van Henegouwen. Dat heeft een geschiedkundige oorzaak. Een leuke bijkomstigheid is dat die ploegen in die reeksen Herzeeuw heten in plaats van Herseaux, Lowingen in plaats van Luigne, Moeskroen in plaats van Mouscron, Komen in plaats van Comines, Waasten in plaats van Warneton enzovoort.

De enige reden waarom dat nog zo is, is er een van louter praktische aard: veel van die plaatsen liggen geografisch veel dichters voor het zuiden van West-Vlaanderen dan voor Henegouwen.

Mijnheer Van Dijck, ik begrijp uw bekommernis omtrent de splitsing van de voetbalbond, die ik altijd heb gesteund. Maar we moeten dat misschien ook niet overdrijven. Het is een praktisch gemak. Er is bij ons geen kind dat minder voetbalgenot heeft omdat het moet spelen tegen Lowingen, dan wel tegen Gullegem.

Aan de andere kant is een splitsing ook geen beletsel voor samenwerking. Wij evolueren in onze regio naar een Eurometropool. Waarom daar ook geen internationale sportcompetities organiseren? Wij hebben daar vaak een groter samenwerkingsverband mee dan met pakweg Zuid-Oost-Vlaanderen. Organisatorische structuren splitsen hoeft niet noodzakelijk de samenwerking tussen verschillende entiteiten uit te sluiten.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Caron, met dat laatste kan ik het alleen maar eens zijn. Het zou mooi zijn indien daar afspraken over kunnen worden gemaakt met een Franstalige voetbalbond, maar die is er nog niet.

Mijnheer Van Dijck, deze problematiek is mij natuurlijk bekend. Mijn voorganger, de heer Anciaux, heeft toen hij overging tot de erkenning en subsidiëring van de Voetbalfederatie Vlaanderen (VFV) een afspraak gemaakt met de KBVB en met de VFV om de voetbalcompetities van Brabant in een samenwerkingsovereenkomst te steken waardoor beide provincies Brabant het Sportcomité Brabant vormen. Dat gebeurde bij de oprichting van de VFV dus uitdrukkelijk in een samenwerkingsakkoord waardoor zowel de KBVB als de VFV vertegenwoordigd zijn in het Sportcomité Brabant. Deze overeenkomst werd in het verleden gesloten.

De problematiek werd nog niet ten gronde bij de KBVB aangekaart. Dat is logisch, want overeenkomstig het Vlaams regeerakkoord en mijn beleidsbrief zal ik, zoals ik hier vorige week heb uiteengezet tijdens de bespreking van de beleidsbrief en de begroting, rechtstreeks met de VFV een stappenplan uittekenen voor meer autonomie van de VFV ten opzichte van de KBVB. Dit zal gebeuren in een trapsgewijze benadering. Een element dat daarbij zeker op de agenda zal staan, is de samenwerking met de KBVB in het licht van de wedstrijdorganisaties in de provincie Vlaams-Brabant.

Ik zal dit dus niet met de KBVB, maar in eerste instantie met de VFV bespreken. Voor mij zijn er dan twee mogelijkheden. Ofwel zegt de VFV dat ze de wisselwerking en een gezamenlijke competitie nog altijd heel zinvol en goed vinden. Ofwel zegt de VFV dat ze effectief zien dat het beter is om over te stappen op een Vlaams-Brabantse competitie – ik zal hier zeker naar vragen. Het overleg zal binnenkort plaatsvinden, het wordt nu voorbereid door mijn administratie. Dat element staat bovenaan op de agenda van het gesprek met de VFV.

Als dat gesprek tot de conclusie leidt dat we beter overstappen op een Vlaams-Brabantse competitie, dan zullen we het huishoudelijk reglement van de VFV en de samenwerkingsovereenkomst moeten wijzigen. Het is pas dan dat ik naar de KBVB ga om de samenwerkingsovereenkomst tussen de KBVB en de VFV te wijzigen.

De essentie van de zaak is de verdere onafhankelijkheid van de VFV en het behoud van haar autonomie. Ik meen dat dit ook de essentie van uw vraag is, maar ik heb daar vorige week ook ten gronde op geantwoord.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Minister, ik dank u voor het antwoord. Rome is ook niet op één dag gebouwd, ik begrijp dat dit niet van vandaag op morgen allemaal in kunnen en kruiken is. De weg die u wilt bewandelen, is wellicht een goede, maar we zullen moeten afwachten wat de VFV er zelf van vindt. Ik hoop in elk geval dat we voor de door ons gewenste richting zullen opteren en dat we tot een Vlaams-Brabantse competitie kunnen komen.

Ik wil nog even kort reageren op de opmerkingen van de heer Caron. Hij had het over Komen en Waasten, ploegen die in West-Vlaanderen spelen. Dat zijn inderdaad historische relictten, zo ken ik er nog wel een paar. Bij ons is het zo dat Olympic Landen in de Limburgse competitie speelt, dat dateert van de tijd toen Landen in de provincie Luik lag en de ploeg liever in Limburg speelde. Dat zijn kleine relictten, maar de problematiek van de provincie Vlaams-Brabant die samen met Waals-Brabant nog steeds een unitaire competitie heeft, overstijgt zulke kleine gevallen. Bij ons gaat het over meer dan dat, niet alleen over ploegjes van gemeenten die onmiddellijk tegen de taalgrens liggen en tegen Vlaamse ploegen plegen. Het gaat over veel grotere verplaatsingen waardoor er te weinig supporters meegaan en de clubs minder inkomsten hebben. Dat speelt ook allemaal een rol.

Ik kijk uit naar de stappen die in dat verband gezet zullen worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de gevolgen voor het antidopingbeleid van de uitspraak van het hof van beroep in de zaak van een renner
- 536 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het huidige Vlaamse antidopingbeleid
- 574 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, geachte leden, mijn vraag gaat over de gevolgen voor het antidopingbeleid van de uitspraak van het hof van beroep in de zaak-Keisse. Het hof van beroep te Brussel heeft de schorsing van Iljo Keisse voorlopig opgeschort, in afwachting van een verdere hoorzitting. Voorlopig oordeelde het hof dat de procedures bij het Tribunal Arbitral du Sport (TAS) ernstige vragen oproepen. Het zou specifiek gaan over de rechten van de verdediging.

In het verleden hebben ik en andere volksvertegenwoordigers deze problematiek al aangekaart in deze commissie. In navolging daarvan werden er voorstellen van resoluties ingediend. Zelf hebben we een voorstel van decreet ingediend. Tot op heden is er echter weinig veranderd. Nochtans zou een dergelijk probleem met een beroepsmogelijkheid in eigen land definitief verdwenen kunnen zijn. Het kan toch niet dat een internationale procedure die twijfelachtig is en hoogstwaarschijnlijk strijdig met de internationale openbare orde, de bovenhand krijgt in de rechtspraak en de wetgeving. Het lijkt me ook twijfelachtig dat het World Anti-Doping Agency (WADA) deze procedure kan blijven handhaven als ook andere rechtbanken in andere landen naar aanleiding van dit precedent de uitspraken van het TAS ongedaan zullen maken, zonder dat het WADA zijn eigen geloofwaardigheid onderuit haalt.

Minister, in de media hebt u zelf geconcludeerd dat, mocht de regelgeving met betrekking tot de dopingstrijd niet goed zijn, u hoopte die internationaal te kunnen aanpassen. Hoe evalueert het kabinet deze uitspraak van het hof van beroep? In welke mate zult u hierop reageren? Is deze uitspraak voor u voldoende om te concluderen dat de regelgeving met betrekking tot het antidopingbeleid niet goed of volledig is? Bent u bereid om nu eventueel wél een beroepsmogelijkheid in eigen land mogelijk te maken? Wat is de stand van zaken met betrekking tot het antidopingbeleid op Europees en wereldvlak, naar aanleiding van het Europees voorzitterschap voor Sport? Welke concrete resultaten hebt u in die functie geboekt en welke voorstellen liggen er op tafel?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, het WADA heeft kritiek geuit op het Vlaamse antidopingbeleid. Het stelt dat we eigenlijk veel te ver gaan, vooral in de praktische uitvoering van het systeem, in vergelijking met wat het met de WADA-code voor ogen heeft. Er schort inderdaad iets aan het whereaboutsysteem in Vlaanderen: 713 atleten moeten hun verblijfsgegevens doorgeven. Dat zijn er veel te veel in verhouding tot de grootte van Vlaanderen.

Minister, u hebt zelf verklaard de kritiek op het Vlaamse antidopingbeleid te erkennen en te werken aan een nieuw Antidopingdecreet. Welke acties hebt u eigenlijk al ondernomen om dat decreet aan te passen? Welke aspecten zult u specifiek aanpakken? Ik vraag al meer dan een jaar dat die aanpassing er zou komen. Bent u eigenlijk echt van plan dat decreet grondig en in de diepte aan te passen, door in een doorgedreven administratieve vereenvoudiging, maar ook in een beroepsmogelijkheid te voorzien? U hebt op 17 december 2009 verklaard dat u alle sporters die het huidige systeem met de whereabouts moeten uitvoeren, schriftelijk om hun mening hebt gevraagd. Is die analyse gebeurd? Wat zijn de resultaten ervan? Welke aanpassingen aan de procedure zijn er naar boven gekomen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, wat de beroepsmogelijkheid en Europa betreft, verwijs ik naar mijn betoog van vorige week. Ik denk dat ik het toen daarover heb gehad. Het lijkt me de moeite om dieper in te gaan op de uitspraak van het hof van beroep en vooral ook op de vraag van mevrouw Werbrouck wat er is gebeurd ten aanzien van de sporters.

Het is eigenlijk zo dat het hof van beroep vragen heeft bij de TAS-procedure, maar in tegenstelling tot wat u misschien denkt of via de pers hebt vernomen, werd de beslissing van het TAS in de zaak-Keisse niet opgeschort vanwege een vermoede of beweerde schending van de rechten van de verdediging, maar vanwege een juridisch-technische vraag. Dat is toch wel belangrijk. De vraag van het hof van beroep is de volgende: is de procedure voor het TAS een arbitrageprocedure of een reglementaire tuchtprocedure? Dat is vrij essentieel. Een arbitrageprocedure moet immers worden overgenomen, volgens een internationaal verdrag afgesloten op 10 juni 1958 in New York over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken. Gaat het over een reglementaire tuchtprocedure, dan is dat helemaal niet het geval. Dat is de essentie van de vraag die de rechter heeft gesteld.

Dat is dus vrij belangrijk: wordt de procedure bij het TAS niet erkend als een arbitrageprocedure, dan kloppen een aantal beweringen. De rechter heeft daarover zelf echter geen enkele uitspraak gedaan. Hij heeft alle partijen de kans gegeven om daarover een standpunt in te nemen. Hij heeft de debatten heropend. Hij heeft gezegd dat hij, in afwachting van het binnenkomen van alle stukken en standpunten ter zake, niemand wil schaden en dat hij daarom de uitspraak van het TAS opschortte. Deze rechter heeft dus geen uitspraak ten gronde gedaan. Hij heeft dus niet geoordeeld dat Keisse onschuldig is. Hij heeft alleen een uitspraak opgeschort omdat er onduidelijkheid is over wat het TAS is. Als ik me niet vergis, zal de grond van de zaak in april 2011 worden besproken. Het lijkt me nu dus voorbarig conclusies te trekken. Als in april wordt geoordeeld dat het TAS een arbitrageorgaan is, dan is er eigenlijk geen enkel probleem. Dat wou ik hier stellen, zodat er geen enkel misverstand over zou bestaan. Sommige mensen denken dat hij is vrijgesproken. Dat is niet het geval. Wel is de schorsing door het TAS opgeschort.

Mevrouw Werbrouck, wij hebben inderdaad niet alleen op 12 november 2009 aan de elitesporters de vraag gesteld over hun ervaringen met het whereaboutsysteem, we hebben dat ook nog eens gedaan met een herinneringsbericht én via het Anti-Doping Administration & Management System (ADAMS) zelf. In totaal hebben we een 25-tal reacties ontvangen. De aanbevelingen en aandachtspunten werden overgezonden aan het WADA. Maar we hebben natuurlijk ook zelf een aantal maatregelen genomen.

De communicatie met de whereabouts-elitesporters is momenteel heel anders dan een jaar geleden. Ik heb hier een achttal punten van hoe het nu gebeurt, anders dan vroeger.

Tijdens de maand voorafgaand aan elk kwartaal worden de elitesporters langs verschillende kanalen herinnerd aan het feit dat ze een nieuw kwartaal moeten indienen in ADAMS: via ADAMS-berichtencentrum, e-mail, website Dopinglijn, sms (via Mobile Web) enzovoort, en dit eventueel meerdere keren naarmate het kwartaal nadert en er nog geen verblijfsgegevens werden ingediend.

Nieuwe elitesporters krijgen naast de handleiding een uitvoerige nota waarin het hoe en waarom en alle verplichtingen aangaande de whereabouts worden toegelicht. Zowel handleiding, informatienota als brief zijn beschikbaar in het Nederlands, Frans en Engels.

In de informatienota zit ook een bijlage met tips en ervaringen aangaande ADAMS en hoe de verblijfsgegevens moeten worden ingediend. Dit vloeit voort uit een communicatie van 18 januari 2010 die gebeurd is naar alle elitesporters en waarin nog eens werd meegedeeld welke verblijfsgegevens verplicht in te dienen zijn en een communicatie van 23 april 2010 aan alle elitesporters met tips over ADAMS.

Nieuwe elitesporters kunnen, op aanvraag, bij mijn administratie langskomen om een persoonlijke infosessie en begeleiding te ontvangen. Daarnaast zijn er de federatie- of ploegverantwoordelijken die een belangrijke, ondersteunende rol spelen. Ook ploegverantwoordelijken kunnen trouwens langskomen voor persoonlijke begeleiding.

Tijdens de eerste maanden van 2010 vond er een bilateraal overleg met alle federaties met elitesporters plaats om de groep van elitesporters opnieuw af te bakenen en te benadrukken welke rol zij ter ondersteuning kunnen vervullen. Op dinsdag 30 november 2010 vond opnieuw een publieke, algemene informatiesessie plaats, waar opnieuw een zestigtal geïnteresseerden aanwezig waren.

Begin 2010 werd de website www.dopinglijn.be grondig vernieuwd, en is er een aparte rubriek voor de elitesporter beschikbaar met de nodige achtergrondinformatie. Het e-mailadres elitesporter@vlaanderen.be en het telefoonnummer 02/553.68.79 worden stevast benadrukt als dé kanalen voor de dagelijkse communicatie met de elitesporter, ploeg- en federatieverantwoordelijken. Tijdens het kerstreces wordt ook in een vorm van permanentie van de mailbox voorzien, om toch te kunnen reageren op vragen of bij inlogproblemen.

Dit alles, mevrouw Werbrouck, heeft ertoe geleid dat we sinds de ophefmakende mediastorm rond Wickmayer en Malisse van ongeveer een jaar geleden, geen echte problemen meer hebben gehad rond het invullen van de whereabouts. Dat heeft dus zijn vruchten afgeworpen.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister, ik dank u voor het antwoord. Over het juridische aspect zal ik niet verder uitweiden. We zullen afwachten tot april. Dan zullen we er meer zicht op hebben.

Het doet ons plezier dat de communicatie rond het WADA en de whereabouts nu heel anders is. Dat was een absolute noodzakelijkheid.

Onlangs konden wij via de pers vernemen dat een aantal mensen zich afvragen waarom we in Vlaanderen veel strenger zijn. Hoe staat u daar tegenover?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik ben blij dat u heel veel stappen ondernomen hebt om dat systeem van de whereabouts duidelijker te maken voor de mensen die ze moeten invullen, zodat ze echt weten waar ze naartoe moeten. Het is alleen jammer dat onze twee tennissers daar de dupe van zijn geweest. Maar er is nu een oplossing voor degenen die erna komen. We moeten goed opletten dat we niet meer met 713 atleten zitten. Daar moet zeker een vermindering optreden.

De heer Bart Caron: Minister, we moeten een dopingbeleid voeren dat gekenmerkt wordt door proportionaliteit. Mevrouw Werbrouck dringt daar terecht op aan bij de whereabouts.

We moeten er echter ook voor zorgen dat we stevige internationale rechtsregels hebben, die ervoor zorgen dat de procedures die internationaal worden afgesproken binnen het WADA, ook afdwingbaar zijn. Het is goed dat naar aanleiding van de zaak-Keisse nu eens duidelijk zal worden gemaakt of de regels voor het TAS reglementair zijn, dan wel arbitragekenmerken hebben. Maar op termijn moet wel duidelijk worden of het afdwingbaar is. Ik gun de heer Keisse van harte zijn sportieve carrière en ik wens dat hij nog veel zesdaagsen en andere wedstrijden wint, maar, ongeacht de persoon, blijven regels wel regels.

Er begint zo'n beetje een sfeer te ontstaan dat we via allerlei 'truken van de foor' aan een aantal regels ontsnappen. Dat kan ook niet de bedoeling zijn.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Iedereen is het ermee eens dat we een dopingvrije sport moeten nastreven. Dat blijft zo. Dat is de essentie. Ik heb twee stelregels. Ten eerste wil ik geen doping in de sport. Ik zal alles doen om die te voorkomen. Mijn tweede regel is klantvriendelijkheid ten aanzien van de sporters. Ook die moeten we kunnen blijven garanderen.

Mijnheer Gysbrechts, die lijst is unaniem goedgekeurd in het parlement. Het is een duidelijke keuze geweest van de Vlaamse decreetgever om dat zo breed mogelijk te maken. Degenen die dit toen mee hebben goedgekeurd, zien vandaag vanuit de praktijk dat dat niet de beste manier van werken is en dat we daar als decreetgever hebben overdreven. Daarom wil ik naar een beperktere lijst gaan, in eerste instantie samen met de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap, in de hoop om tot een algemeen principe in Europa te komen, en als het kan zelfs in WADA.

– *De heer Philippe De Coene treedt als voorzitter op.*

Liever dan snel iets te doen, wil ik iets waarover we meteen rond zijn met de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap. We zijn daar nu zo goed als klaar mee.

Mijnheer Caron, er zal dan meer een onderscheid zijn tussen de echte elitesporter en de anderen.

Collega's, ik deel uw bekommernissen. U kunt alleen zeggen dat het sneller had moeten gaan, maar dan was het zonder de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap geweest en zonder de contacten met het WADA. Ik zal een van de volgende dagen, in overleg met mijn collega's, het voorstel naar het WADA sturen, om te zien of wat wij voorstellen, WADA-conform is. En dan zitten we in een heel andere procedure.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de opvolging van dopingpraktijken binnen het bodybuilden - 372 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, collega's, minister, het kan niet de bedoeling zijn om voor professionele sporters en amateurs ten gronde dezelfde regels te hanteren. In het eerste geval gaat het om een eerlijke sport en het tegengaan van vervalsing van de sportieve concurrentie, in het tweede geval geldt eerder een algemeen gezondheidsprincipe als criterium. Maar goed, de regels gelden in beide gevallen. De gewichten zijn misschien wel anders. Het is niet omdat

we een andere toepassing van de whereabouts willen, dat we bij wijze van spreken die 50-jarige wielrenners die afgelopen zomer betrappt zijn, nu vrije baan willen geven.

Bodybuilding is naar mijn bescheiden mening ook een amateursport. Gelet op het feit dat bodybuilding veel met lichaamscultuur te maken heeft, is de dopingproblematiek daar – bijna logischerwijze – een zeer ernstige thematiek, omdat het je lichaam en de ontwikkeling van je lichaam in heel sterke mate mee kan beïnvloeden en bepalen. Maar daarmee raak je meteen ook aan je gezondheid.

Minister, het voordeel van het huidige dopingsysteem is wel dat de rapportage door uw diensten heel accuraat en degelijk gebeurt. Je vindt op de website op een goede manier de juiste informatie. Dat is voor iedereen toegankelijk. Ik controleer dat zelf geregeld, omdat ik de problematiek zo belangrijk vind.

Ik haal een cijfer aan uit het tweede trimester van 2009. Er waren toen 44 controles, en maar liefst 63 procent van de gecontroleerden bleek positief te zijn en dus doping te hebben genomen. Bovendien gaat het hier om het gebruik van anabolica en testosteron. Zonder te willen minimaliseren, moet ik vaststellen dat dit toch van een andere orde is dan pakweg een turner die betrappt wordt op het gebruik van cannabis of Alberto Contador die betrappt wordt op een minieme hoeveelheid clenbuterol, een cijfer met zeven nullen na de komma.

Ik vond het cijfer dermate schikbarend dat ik het sindsdien zelf ook monitor. In het derde trimester van 2009 was er bij de vijf gecontroleerde bodybuilders buiten competitie slechts één clean. 80 procent zit dus aan het spul. In het vierde trimester van 2009 viel het weer wat mee. Ik heb de indruk dat, als er een intensiteit is van controles, de cijfers in de daaropvolgende periode wat afnemen. In dat vierde trimester waren er 19 controles binnen competitie met 31 procent zondaars. Ook de enkeling die buiten competitie werd getest, bleek positief. In het eerste kwartaal van 2010 werd er niemand gecontroleerd, noch binnen, noch buiten competitie. De recentste cijfers, die van het tweede kwartaal van dit jaar, tonen dat er wel weer werd gecontroleerd binnen competitie. Bij de 18 controles liep 39 procent tegen de lamp. Buiten competitie waren er geen controles.

Als ik dat toets aan de intenties uit uw beleidsnota om de controles toe te spitsen op de risicosporten, ben ik ontgoocheld in de resultaten. Als zo'n groot percentage positief blijkt, zou ik verwachten dat er intensere opvolging gebeurt, ook al weet ik dat het geld, tijd en moeite kost. Cijfers tot 40 procent, dat is echt kwalijk. In vergelijking daarmee verdwijnt het wielrennen in het niets. Het is een algemeen erkende plaag, zeker in bodybuilding.

In 2009 werden er buiten competitie zes sporters getest, niet genoeg om representatief te zijn. Men kan mijn percentages in twijfel trekken, maar goed, ik baseer mij op het materiaal dat voorhanden is.

Minister, mijn vragen zijn ingegeven door de bekommernis om de plaag met wortel en al uit te roeien. Hoe is het mogelijk dat een sport met zo'n kwalijke reputatie betreffende dopinggebruik zo beperkt wordt opgevolgd? Zal het aantal controles, zowel binnen als buiten competitie, opgevoerd worden? Welke maatregelen denkt u, naast de controles, nog te nemen om de blijkens het beperkte cijfermateriaal stevig ingeburgerde gewoonte van dopinggebruik in het bodybuildingcircuit uit te roeien? Hebt u hierover contact met de federaties, nationaal en/of internationaal? Acht u de federaties zelf medeverantwoordelijk voor de hoge percentages betrapte sporters? Zullen de federaties mee een rol spelen in het beleid ter zake? Zijn er volgens u nog andere sporttakken die een identieke intensieve monitoring behoeven?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, collega's, ik sluit me aan bij het standpunt van de heer Caron dat er te weinig opvolging is in de echte risicosporten. Als er in het bodybuilden zulke percentages worden genoteerd, zou ik erop aandringen om nog meer buiten competitie te gaan controleren.

Minister, ik wil even vergelijken met de cijfers in het korfbal. Vorig jaar is er bij controles geen enkel dopinggeval aan het licht gekomen. Toch is het aantal controles dit jaar verdrievoudigd. Het risico in het korfbal is waarschijnlijk veel minder groot dan in bodybuilding, en toch wordt het aantal controles daar verdrievoudigd. Is het dan de bedoeling dat de minder dopinggevoelige sporten ook meer worden gecontroleerd? Ik blijf wel voorstander van meer controles. Ik ben voor nultolerantie in de sport en elke sport moet gecontroleerd worden.

Gaat u voor een evenredige verdeling van het aantal controles? Of gaat u zich meer richten op dopinggevoelige sporten? Wat is de bedoeling van de verschillen tussen de sporten?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Werbrouck, ik heb van het departement een uiteenzetting gekregen over hoe men die beslissingen neemt. Daar spelen inderdaad verschillende elementen in mee. Een van die elementen is uiteraard de dopinggevoeligheid van de sport, maar er is ook het element van de plotse controles. Je mag niet de indruk geven dat er maar één controle per jaar is en dat men na die ene controle dus vrij is. Er zijn dus verschillende elementen die meespelen om te bepalen wanneer er waar gecontroleerd wordt. Dan kan het dat een korfballer drie keer wordt gecontroleerd en niet wordt gepakt, terwijl er een andere keer helemaal niet gecontroleerd wordt.

De nationale en internationale elitespelers zijn verschillend van al de rest. Het is immers vooral gericht op wedstrijden. Natuurlijk is het bij wedstrijden bij korfbal gemakkelijker dan bij wedstrijden bij bodybuilding. Er is in het eerste kwartaal van 2010 geen controle geweest op bodybuilding, mijnheer Caron, omdat er in die periode geen competitie is geweest.

Het controleren buiten competitie, behalve voor de nationale en internationale elitesporters, is eigenlijk maar uitzonderlijk. Ze vullen ook geen whereabouts in. We weten dus niet waar ze zitten. Dat gebeurt in fitnesszalen en dergelijke bodybuildingplaatsen meer dan bij andere sporten, ook omdat er daar vaak zware vermoedens zijn en we daar tips over krijgen. We doen dat ook bijna altijd samen met de federale politie.

Mijnheer Caron, uw vraag naar het opvoeren van het aantal controles steun ik volledig. Bij bodybuilding in wedstrijdverband wordt er zo goed als altijd gecontroleerd, maar er zijn niet veel wedstrijden in Vlaanderen. Buiten wedstrijdverband ben ik ook vragende partij om meer controles te doen, maar u weet dat dat moeilijk is.

Op 27 april was er een werkgroep ‘dopingbestrijding’ in uitvoering van een protocol met de federale politie van 21 november 2000 betreffende de dopingbestrijding in Vlaanderen. Ik heb daar aan de vertegenwoordigers van de federale politie gevraagd om te onderzoeken hoe nuttige informatie frequenter op een correcte juridische basis kan worden bezorgd en vice versa. Het is echt mijn bedoeling om ervoor te zorgen dat we buiten competitie gemakkelijker iets kunnen doen, maar ik kan u garanderen dat dit de moeilijkheid is. Ik meen dat niemand van u vraagt dat alle bodybuilders vanaf nu ‘whereabouts’ invullen – dat heb ik niet gehoord en ik zie dat u allebei met het hoofd ‘neen’ schudt. Dat maakt het natuurlijk moeilijk om ze buiten competitie te controleren en ze hebben weinig competities.

Laat het voor de rest duidelijk zijn dat de wereld van de bodybuilders een lappendeken is. Er zijn veel verschillende, doorgaans niet-erkende, sportstructuren en organisaties die vooral occasionele en dus niet regulier aangesloten, leden hebben. Dat maakt het moeilijk. We hebben geen grote sportfederatie voor bodybuilding, maar er bestaan allerlei kleine dingetjes waar men soms tijdelijk lid van is. Dat is natuurlijk de vrijheid van vereniging die in ons land nog altijd bestaat. Ik kan alleen maar vaststellen dat we veel meer vat hebben op erkende sportfederaties, want om erkend te worden en om subsidies te kunnen krijgen, moeten ze al voldoen aan de bepalingen van het decreet op het medisch en ethisch verantwoord sporten. Het is natuurlijk moeilijk om vat te krijgen op de niet-erkende sportstructuren en het is daarbinnen dat de bodybuilding zich afspeelt.

U vroeg welke sporten nog een probleem geven. Dat zijn de gevechtssporten. In het eerste kwartaal van 2010 werden 36 bokkers gecontroleerd, waarvan er 3 positief waren. In het tweede kwartaal waren er 3 positieve op 18 gecontroleerde bokkers. Van de 24 gecontroleerde kickboksers in het tweede kwartaal van 2010, waren er 3 positief. Ook hier stellen we vast dat het vooral de bokkers en kickboksers van niet-erkende sportfederaties zijn die een groot aantal dopingpraktijken begaan.

U vraagt of we met de sportfederaties verder kunnen komen, maar het probleem is natuurlijk dat we het decreet Medisch en Ethisch Verantwoord Sporten uitdrukkelijk hebben gericht tot de erkende sportfederaties. Het is mijn intentie om dat open te trekken naar de andere, maar we zijn nog maar pas goed begonnen met de erkende federaties. Ik streef ernaar om te bekijken op welke manier we daar ook andere dan de erkende sportfederaties in kunnen opnemen.

Het is zo dat ik in verband met de risico's bij gevechtssporten aan een expertengroep, die werd opgericht in 2009, een advies heb gevraagd over de gezondheidsrisico's in die sporttakken en dat op twee vlakken: ten eerste inzake de slagen en stoten die een gezondheidsprobleem kunnen veroorzaken en ten tweede natuurlijk ook inzake doping. Ik verwacht het advies van de werkgroep, die sinds haar oprichting vijf keer is samengekomen, in het voorjaar van 2011. Ik zal, zoals u suggereert, bekijken welke stappen we kunnen zetten.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik dank u voor het uitgebreide en degelijke antwoord. Ik kan er me alleen maar bij aansluiten.

Ik zie een paar belangrijke stappen. Ik meen dat u gelijk hebt dat het decreet Medisch en Ethisch Verantwoord Sporten en de relatie met de erkende sportfederaties vrij unilateraal is. We moeten dat doorknippen en verbreden. Tegelijk moeten we ook in de omgekeerde richting werken. Ik ken iemand uit de bokswereld vrij goed, hij komt uit mijn gemeente. We moeten er ook naar streven dat de moeilijke sporten erkend worden.

Er is dus een dubbele beweging nodig. Het decreet moet losgeknipt worden van de erkende federaties en tegelijk moeten we ernaar streven dat we in de risicosporten tot een erkenning kunnen komen om die sporters er op die manier toe aan te zetten om zich aan de regels inzake dopinggebruik en gezondheidswaarden te houden.

Dat is zeker nodig bij de gevechtssporten, want het is opvallend dat ze zich op de rand bevinden. Ik meende trouwens dat het boksen, toch een olympische sport, al langer wordt geaccepteerd als een 'normale' sporttak. We merken dat er toch spanning op zit. Dat is een heel belangrijk feit.

Ook belangrijk is dat de federale politie haar plotse optredens en de intensiteit ervan blijft volhouden. Ik weet wel dat we de plaag niet gemakkelijk kunnen uitroeien, maar de pakkans moet heel groot worden. Als een club maar één keer per jaar wordt gecontroleerd, dan is de pakkans heel klein en dat is eigenlijk niet aanvaardbaar.

Misschien zijn er nog andere maatregelen mogelijk naast de schorsing. Ik verwijs naar wat ik in het begin zei over de proportionaliteit van bestraffing. Misschien moet er ook eens worden nagedacht over een ander instrumentarium. Nu is er enkel het sportief schorsen. Is er geen andere bestraffing mogelijk om het dopinggebruik te ontmoedigen? Ik druk me hier heel voorzichtig over uit.

Het is een slechte zaak dat het blijft gebeuren, maar de stappen die u zet, zijn stappen in de goede richting.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik ben heel blij om te vernemen dat u voor de nultolerantie en de dopingvrije sport blijft gaan. Ik begrijp toch goed dat de werkgroep 'dopingbestrijding' met de federale politie en de expertengroep twee verschillende groepen

zijn. Is er al een eerste voorlopig resultaat van de werkgroep ‘dopingbestrijding’? Ik sluit me aan bij de heer Caron dat we ook de niet-erkende federaties moeten kunnen betrekken bij het ethisch verantwoord sporten. Voor de rest wacht ik het advies af van de expertengroep, dat in het voorjaar 2011 klaar zal zijn. Dan kunnen we hier verder aan werken. Ik denk dat we al op de goede weg zijn.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik heb op 27 april advies gevraagd aan de federale politie, maar ik wacht nog op het antwoord. Ik zal hen er nog eens aan herinneren, want het is voor de politie misschien minder prioritair dan voor mij.

U had het beiden ook over de erkenning van de federaties. Natuurlijk hebben wij de vrijheid van vereniging in ons land – terecht. Ik zou natuurlijk niet liever hebben dan dat we één sterke federatie krijgen, want dan hadden we betere besprekingen en een betere mogelijkheid. Het erkennen op zich is geen groot probleem, maar de federatie moet sterk en stevig zijn en iets kunnen presteren. Dat hebben we vandaag niet, dat is het probleem.

Mijnheer Caron, u had het ook over de mogelijkheid tot straffen. Vandaag is ook een boete mogelijk en van die mogelijkheid wordt ook gebruik gemaakt. Het gaat dus niet alleen over de schorsing.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik heb nog een aanvullende vraag. Aan de campagnes over het belang van de algemene gezondheid voor de bevolking hebben we de ontwikkeling van de fitnesscentra te danken. Die zijn ook niet gefedereerd en zijn zelf in grote mate commercieel. Ik heb daar niets op tegen, maar is het ook niet nodig om daar wat actiever op te treden? Het is een open vraag, ik insinueer niets, maar misschien evolueren we daar naar een gelijkaardige lichaamscultuur en zijn er illegale circuits van handel in dopingproducten. Het is misschien nuttig om dit, misschien samen met de politie, eens te bekijken.

Minister Philippe Muylers: Vorige week heb ik al verteld dat we het grote voordeel hebben dat er in de fitnesswereld eigenlijk twee grote spelers zijn: De FitnessOrganisatie (DFO) en Belgische Beroepsvereniging voor de Fitness - en Wellnessindustrie (BBF&W). Met die organisatie en vereniging hebben we een goed contact en we werken al samen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de brief van de FIFA over de Belgische inspanningen voor het WK 2018-2022 - 415 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, uiteraard weten we allemaal dat de kogel ondertussen door de kerk is, maar mijn vraag biedt toch de mogelijkheid tot een klein evaluatiemoment. We moeten natuurlijk absoluut niet bij de pakken blijven zitten nu we het WK niet mogen organiseren. Er is nog werk genoeg te doen, ik denk aan de stadions. We moeten vooral niet zeuren, maar verder werken.

Mijn vraag heeft specifiek betrekking op de brief van de FIFA over de Belgische inspanningen voor het WK 2018-2022, vandaar het nut van dit evaluatief moment. In de maand september stuurde de voorzitter van de wereldvoetbalbond FIFA een brief aan de Nederlandse en Belgische overheid. In die brief werden blijkbaar verduidelijkingen gevraagd bij het veiligheidsbeleid en het wetgevend kader. Uit die brief zou ook moeten blijken dat de FIFA meer inspanningen vroeg van beide regeringen indien ze het WK wilden organiseren.

De federale eerste minister verklaarde daarop in de media dat hij redelijk gerust was en dat ons aanbod redelijk was en niet voor wijzigingen vatbaar. De reportage liet ook uitschijnen dat België het niet zag zitten om de btw op de kaartenverkoop te laten vallen.

In Nederland liet de nieuwe minister van Sport weten dat zowel de Belgische als de Nederlandse regering, indien het onmogelijk zou zijn om geen btw op de kaartenverkoop te heffen, het bedrag van om en bij het 1 miljard euro, elk voor de helft, te compenseren. Toch berichtten de Nederlandse media dat de Belgische regering onduidelijk was over de FIFA-eisen en de belastingcompensatie. Volgens het hoofd van de juridische dienst van de FIFA, Jörg Vollmüller, weken de beloften van Nederlandse zijde in belangrijke mate af van de eisen die aan alle organiserende landen gesteld zijn. Hij sprak zelfs van een ‘serieuze afwijking’.

In zijn brief wijst de FIFA erop dat de beoordeling van de juridische afspraken meeweegt bij de uiteindelijke keuze van de WK-organisatie, die, zoals we allen weten, op 2 december werd gemaakt. Wat was de exacte inhoud van die brief? Welke zaken of problemen heeft de FIFA aangekaart? Heeft onze eerste minister hierover met de minister overleg gepleegd? Wat waren de resultaten van dat overleg? Wat was het antwoord van de eerste minister? Welke zaken zijn er verduidelijkt of werden er extra garanties gegeven?

Wat bedoelde de heer Vollmüller met ‘serieuze afwijkingen’? Waar doelde hij juist op? Hoe zit het nu juist met de btw-regeling? Welke regeling prefereerde de minister? Hoe zag hij de compensatie voor de FIFA? Werd dat toen verduidelijkt?

Ik weet dat het een aantal zaken betreft die ondertussen achterhaald zijn, maar op het vlak van evaluatie is het nuttig om er nog even op terug te komen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik vraag me af, minister, of u die brief hebt en of u sinds die brief overleg hebt gepleegd met uw federale en eventueel ook met uw Nederlandse collega’s, en met de mensen van ‘the bid’? Ik ben nieuwsgierig of de ministers van Sport van de gemeenschappen in zo’n kwestie al dan niet ernstig worden betrokken.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, minister, deze vragen zijn natuurlijk een beetje mosterd na de maaltijd. We zullen nooit weten of de garanties en de houding van de Belgische, de Nederlandse en de Vlaamse overheden hebben meegespeeld in de keuze die de FIFA heeft gemaakt. De besprekingen en de beslissing gebeuren natuurlijk achter gesloten deuren, ook bij het uitvoerend comité van de FIFA. We zullen het nooit weten.

De heer Gysbrechts heeft wel gelijk dat het belangrijk is om een evaluatie te maken van de houding van de overheden in het dossier van ‘the bid’. Als ik de kranten goed heb gelezen, stel ik vast dat het de eerste tientallen jaren voor ons, de lage landen, niet meer mogelijk zal zijn om nog eens een kandidatuur in te dienen voor het WK. Er is echter nog altijd interesse om hier na Euro 2000 nog eens een Europees kampioenschap te organiseren. Zijn daar al dingen over bekend? Toont de organisatie ‘the bid’ interesse om dit te proberen? En zo ja, wat is dan de houding van de Vlaamse Regering?

De heer Philippe De Coene: Collega’s, we moeten opletten dat we niet vervallen in de teneur dat indien we een knieval hadden gemaakt, we een grotere kans gehad zouden hebben. We mogen dit absoluut niet doen.

Als ik in alle objectiviteit de kandidatuur in het bidbook van Engeland bekijk, moet ik toegeven dat het zowel inhoudelijk, historisch als communicatief bijzonder goed in elkaar zat. Toch lag Engeland er in de eerste stemronde uit. De wegen van de FIFA zijn ondoorgrondelijk. We moeten dus niet te veel stilstaan bij wat we anders hadden kunnen doen. Laten we in plaats daarvan blij zijn dat de Nederlandse en de Belgische regeringen, en voor wat ons land betreft ook de verschillende landsdelen, zich op een heel waardige manier kandidaat hebben

gesteld zonder toegiften te doen op een aantal essentiële principes. Dat is volgens mij de goede houding geweest.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer De Coene, ik ben blij met uw woorden, want die maken het voor mij nog gemakkelijker om te antwoorden. Ik sluit me erbij aan.

Ik zal u allen de brief van de FIFA bezorgen en ook het antwoord van de eerste minister erop.

Ik kan u meedelen dat er geen overleg is geweest over het antwoord, maar dat is geen probleem, want de voorwaarden die Vlaanderen aan de federale overheid had meegegeven, zijn onverkort blijven gelden. Op 16 november was er overleg over de presentatie en de rest. Toen werd beloofd dat er een debriefing zou komen, en daarvoor verwacht ik binnenkort een uitnodiging.

Ik kan niets zeggen over het Europees kampioenschap. Laten we even serieus zijn, we hebben 2018 en 2022 vastgelegd. De volgende datum is 2026. We zullen ons nu toch nog niet bezighouden met wie in 2026 of 2030 in aanmerking komt, tegen die tijd zijn de meesten van ons al met pensioen.

De voorzitter: Collega's, van bij het begin van het proces, vanaf het moment dat onze gemeenschap erbij werd betrokken, hebben we van de minister stelselmatig alle over en weer gaande correspondentie gekregen. We hebben alle documenten van hem gekregen en we hebben die onmiddellijk verspreid.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, er werd gezegd dat iedereen zou moeten weten dat de engagementen zijn nagekomen. In de pers is er echter nog heel veel kritiek gekomen op de Vlaamse Gemeenschap. Zo hebben de heren De Bilde en Wijnants kritiek geuit. Minister, we hebben zelf heel veel gedaan. We hebben er alles aan gedaan om hiervoor te zorgen. Ik had echter graag gehad dat u de kritiek van die mensen zou hebben weerlegd in de krant. De perceptie is immers dat de Vlaamse Regering niet genoeg heeft gedaan. U zou dat nogmaals moeten benadrukken. Het is heel belangrijk dat we achter onze minister staan.

De heer Wim Wienen: De cruciale vraag is of het besluit van de Vlaamse Regering over de stadions, zoals dat destijds is genomen, gehandhaafd moet blijven. Volgens mij moet dat worden gewijzigd. Minister, u hebt de verbintenis van die 50 miljoen euro aan uitgestelde leningen via ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) op u genomen. In dat besluit heeft de Vlaamse Regering het onderscheid gemaakt tussen oefenstadions en wedstrijdstadions. Dat onderscheid komt echter niet meer aan bod. Sommige kandidaat-steden zullen een kleiner stadion willen en zullen dus gebruik willen maken van die 5 miljoen euro en niet van die 10 miljoen euro. Volgens mij moet er dan ook een nieuw besluit van de Vlaamse Regering komen.

De voorzitter: Ik denk dat de minister daar in de plenaire vergadering al op heeft geantwoord. U herinnert zich dat er een aantal vragen zijn geweest over de mogelijkheden, en de discussie over de vraag of het bidbook wel oké was en of er afstemming was tussen de federale en de Vlaamse overheid. Ik herinner me dat die engagementen, mochten we het niet halen, toen al duidelijk zijn gegeven.

Minister Philippe Muylers: Ik kan er niets aan doen dat mensen niet kunnen of niet willen lezen. Ik zeg het vrij scherp, maar zeker de werkwijze van die Gentse schepen in de pers ben ik echt moe. Hij heeft ingetekend. Mijnheer Wienen, wat u zegt, klopt niet. Het gaat niet over wedstrijd- en oefenstadions. Het gaat over capaciteiten die daarin staan voor wedstrijdstadions en voor oefenstadions. Men moet weten wat men wil. Wat de Gentse schepen doet, is beneden peil. Hij misbruikt gewoon de situatie, hoewel hij alle papieren heeft gehad en perfect wist waarop hij inschreef. Hij schreef in op een wedstrijdstadion, maar bracht dit dan terug tot een competitiestadion, en nu wil hij de indruk wekken dat wij onze beloften niet nakomen. Hij heeft er echter voor gekozen. Hij stelt dat hij zijn partijgenoten en de Gentse lobby zal inschakelen om dat te verkrijgen. Dit is beneden peil. Ik denk dat de heer Wijnants dit niet goed heeft gelezen. Hij zal heel blij zijn te vernemen dat hij toch zijn lening van 5

miljoen euro krijgt. Op 2 december heb ik 's avonds meteen nogmaals herhaald dat alles zou worden gegeven. Als men niet leest en niet weet waarop men inschrijft... Sorry, er zijn grenzen. Ik wil daar ook geen polemiek van maken. Zo ben ik jammer genoeg niet. Misschien had ik dat nogmaals overal heel duidelijk moeten stellen en dezelfde toon gebruiken. Als ik zeg dat mensen moeten leren lezen, dan haal ik zeker de kranten. Ik weet echter niet of dat allemaal zo verstandig is. Ik meen dat ik ten opzichte van het parlement op een open en communicatief correcte wijze heb gereageerd.

We hoeven dus het besluit niet aan te passen. De beslissing zijn genomen, in december van vorig jaar, zelfs voor het geval dat we het WK niet zouden organiseren. Als het ooit nodig zou zijn, dan kon dat bedrag van 50 miljoen euro worden opgetrokken tot 70 miljoen euro. Ik weet dat nu nog niet. Het kan 55 miljoen euro worden, maar ik denk dat die 50 miljoen euro zal volstaan. Dit dateert nog uit de tijd van minister Anciaux, mijn voorganger. Eerst was dit niet gebonden aan het WK, vervolgens wel, en nu is dat opnieuw niet gebonden, maar het is één proces.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Dat betekent dat de helft van de zaal totaal medeplichtig is. Dat was een opmerking aan het adres van de heer Gysbrechts. Minister, op zich is dat niet erg. Het gaat immers over een beslissing van de vorige Vlaamse Regering, die u uitvoert. Het is een correcte beslissing. Er is sprake van trage beslissingen, met veel hindernissen. Er zijn echter verzachtende omstandigheden. We hebben hier de commissie-Sauwens gehad, over die procedures. U bent minister van Ruimtelijke Ordening, dus u kent die thematiek heel goed. Er is sprake van voetbalclubs die allemaal willen investeren, maar ik stel vast dat de zaken op het terrein erg traag verlopen. Zelfs de kandidatuur voor het WK volstond niet om steden en clubs aan te zetten daar vaart achter te zetten. *(Opmerking van de heer Wim Wienen)*

Daar kan de minister inderdaad niets aan doen. Ik stel het echter wel vast, en nog meer in Wallonië. Het is gemakkelijker over de burens te praten dan over zichzelf. Ik lees nu dat de ambities in Charleroi en Luik drastisch worden teruggeschroefd. Bij Standard zal binnenkort opnieuw een beslissing worden genomen over aanpassingen of een nieuw stadion. U weet dat men Sclessin eventueel zou verlaten. In Charleroi worden de zaken al helemaal afgebouwd. Minister, ik richt geen verwijt tot u, maar eigenlijk wel tot de voetbalbonzen. We schieten tekort wat de infrastructuur voor topsport en topvoetbal betreft. Ter zake zijn er te weinig stappen voorwaarts gezet. Als er al een verklaring is voor het onbegrijpelijke dat gebeurt in de ondoordringbare kamers van de FIFA, dan is dat misschien een factor. We moeten dat echter relativeren: Engeland heeft de beste en mooiste stadions ter wereld. Die zijn vandaag allemaal perfect in orde. Ze hoeven zelfs niet eens te worden aangepast. In Engeland laat men op een onvoorstelbare manier de broek zakken als het gaat over fiscaliteit en accijnzen en btw voor de FIFA, en toch hebben de Engelsen het WK niet binnengehaald. Dat is dus allemaal relatief. De stadionproblematiek heeft ons echter zeker niet geholpen om dat binnen te halen.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Voorzitter, het was niet mijn bedoeling om een sfeertje van 'wat als we die knieval hadden gedaan' te creëren. U was daar wat bevreesd voor. Ik vind niet dat we een knieval moeten doen, maar als we voor een project gaan, dan moeten we er ten volle in geloven. Ik wil niet bepalen wie er niet in heeft geloofd, maar dat geldt ook als we ooit nog eens bieden of met andere sportmateries bezig zijn. We moeten erin geloven, natuurlijk binnen de grenzen van de redelijkheid. Het was nuttig de vraag nog te stellen: dat is bewezen.

Een van de redenen waarom ik die vraag heb ingediend, was dat ik wel vond dat onze eerste minister in die periode vrij onduidelijk was. Er was sprake van berichtgeving die werd tegengesproken door Nederland. Dat was toch wel de hoofdreden voor mijn vraag. Minister, u bent wél duidelijk geweest, ook in het stadiondossier. Daarvoor dank ik u. Voor mij is dat

kristalhelder. Het engagement om ermee door te gaan, is ook nuttig. We mogen zeker niet bij de pakken neerzitten. We moeten doorwerken, zeker op infrastructuurvlak.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Belangrijk is vandaag dat we inderdaad weten dat die engagementen blijven. De heer Caron kijkt dan naar het buitenland: in Wallonië worden de ambities inderdaad teruggeschroefd. Mijn enige vrees is dat er door het niet binnenhalen van het WK een soort afremmend effect zal zijn. Mijnheer Caron, dat kunnen we zeker de minister niet verwijten. Dat engagement blijft. Bij elk stadion is de problematiek verschillend. De redenen waarom men in Antwerpen niet vooruitkomt, zijn heel anders dan de redenen waarom het dossier in bijvoorbeeld Brugge nog niet is afgerond. Dat gaat over twee verschillende zaken, maar de verantwoordelijkheid in dezen berust nu bij de lokale overheden en bij de clubs. Brugge is trouwens de enige die de ambities niet terugschroeft. Brugge blijft gaan voor een stadion van meer dan 40.000 mensen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de ondersteuning van het Belgische bobsleeteam dames - 462 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, minister, u weet dat ik een voetbalminnaar ben en de meeste van mijn vragen over voetbal stel. Enkele weken geleden wou ik mijn horizon toch eens verbreden. Gezien het weer van de afgelopen weken, is er niets beters dan het eens te hebben over wintersporten, en over bobsleeën in het bijzonder.

Minister, ik las in een klein artikeltje in de krant dat Topsport Vlaanderen en Bloso twee Belgische vrouwenbobsleeteams steunen, omdat ze anders niet zouden kunnen overleven. Het gaat over steun voor de deelname aan de World Cup en de America's Cup. Bobsleeën is in België en Vlaanderen vooral bekendgemaakt door het experiment op Canvas waarbij hardloopsters werden opgeleid tot bobsleeatletes. Dat was een heel leuk en interessant programma, ook met betrekking tot de wetenschappelijke begeleiding van die twee teams. Het doel was toen de Olympische Winterspelen in Vancouver te halen. Die dames hebben dat ook gehaald, en felicitaties daarvoor zijn natuurlijk meer dan op hun plaats. Natuurlijk is ondersteuning van sport en topsport belangrijk en altijd zeer goed. De vraag is echter of iedereen gelijk aan de start komt. Het is dan weer mijn slecht karakter dat bovenkomt als ik stel dat dit bobsleeteam heel wat media-aandacht heeft gekregen, en dat het verdwijnen ervan ook voor wat media-aandacht zorgt. Misschien zijn dat redenen die mee een rol hebben gespeeld. Daarom zou ik willen weten wat de objectieve redenen waren voor Bloso en Topsport Vlaanderen om die bobsleedames te ondersteunen. Minister, is er een gelijkaardige ondersteuning voor herenbobsleeteams, en zo nee, waarom niet?

Sommige topsporters of topsportteams zijn er zo slecht aan toe dat hun overleven als topsporter of team eigenlijk volledig afhankelijk wordt van die steun van Bloso of Topsport Vlaanderen. Dat vind ik belangrijker. Dat maakt het debat wat ruimer. Bevinden veel sporters of teams zich in die situatie? Is dat het leeuwendeel van de ondersteuning die we geven? Ik vind dat niet helemaal onbelangrijk. Welk bedrag werd er uitgekeerd om de bobsleeteams te steunen? Welke resultaatsverbintenissen zijn Bloso en Topsport Vlaanderen aangegaan met die bobsleeteams? Dat lijkt me belangrijk als er steun wordt gegeven aan topsport.

In die mate dat ik de beelden van de competities waarin de twee damesteams hebben deelgenomen, heb kunnen zien, zag ik dat het ging over een zeer mooie bobslee met een mooie

Belgische vlag erop, maar dat Vlaanderen heel weinig herkenbaar was. Als Bloso en Topsport Vlaanderen dat bobsleeteam ondersteunen, lijkt het me belangrijk dat dit ook een meerwaarde zou geven voor de herkenbaarheid van Vlaanderen. Wat wordt er gedaan om die herkenbaarheid te vergroten bij de deelname van die damesteams aan die internationale competities?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, er is me hier al een paar keer verweten dat ik in de tijd terugkeer, naar mijn tijd als topsporter. Welnu, destijds heeft de Vlaamse Gemeenschap me altijd gesteund. Zonder die steun was ik ook nooit Olympisch kampioen geworden. Ik zeg niet dat men me moest betalen, maar als ik niet mijn maandelijks loon had gekregen, had ik niet de overlevingskansen gehad. Mijn sport was eigenlijk veel te klein om te kunnen overleven. Ik denk dat heel veel mensen zich in die situatie bevinden. Wordt de steun stopgezet, dan moeten ze stoppen met sporten en opnieuw amateur worden. Dan is er geen sprake meer van topprestaties.

Ik ben altijd Vlaming geweest. Ik blijf Vlaming, maar internationaal heb ik altijd onder de Belgische vlag moeten kampen. We hebben geen keuze: het is ofwel dat ofwel niet meedoen. Zolang België niet gesplitst en Vlaanderen niet afhankelijk is, zullen we die vraag nog jaren moeten stellen.

Voor mij waren die twee zaken al jaren heel duidelijk.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, ik kan me uiteraard niet uitspreken over het slecht karakter van de heer Wienen. Dat mag hij zelf doen. Ik zal me ook niet bezighouden met de psychologie van de overstap van voetbal naar bobsleeën voor vrouwen. Ik wil wel zeggen waarom we ervoor hebben gekozen de vrouwenbobsleeploegen te ondersteunen.

Ik heb een positief advies gekregen van de taskforce Topsport om steun te verlenen met het oog op de Olympische Winterspelen van Sotchi in 2014. Dat is gebaseerd op de resultaten die deze dames in het verleden hebben gehaald. Mijnheer Wienen, dat is het grote verschil met de mannenbobsleeploeg: de mannen hebben nog geen resultaten behaald. Bij deze twee vrouwen, Elfje Willemsen en Eva Willemarck, zien we zeker slaagkansen. Tijdens de voorbije Olympische Winterspelen hebben ze samen de finale gehaald.

Elfje Willemsen is als stuurvrouw van de Olympische bobsleeploeg in 2010 reeds gekwalificeerd voor het wereldbekercircuit. Eva Willemarck was remster in Vancouver, maar men oordeelt dat ze de intrinsieke kwaliteiten heeft om als stuurvrouw het niveau van Elfje Willemsen te behalen of zelfs te overtreffen. In 2011 kan ze nog niet aantreden in het wereldbekercircuit, maar het is net een van haar doelstellingen zich daarvoor te kwalificeren. Om steun te verlenen baseren we ons op het behalen van resultaten, en op de mogelijkheid van kansen op toekomstige resultaten. Dat is het grote verschil tussen de vrouwen- en de mannenbobsleeploeg.

Ik moet bevestigend antwoorden op de vraag of dergelijke hulp voor velen noodzakelijk is. Mevrouw Werbrouck heeft daar al op gereageerd. Vlaanderen voert eigenlijk een voorwaardenscheppend beleid. Het al of niet voortzetten van een carrière is natuurlijk de beslissing van de sporter zelf, maar er zijn zo veel voorwaarden om de loopbaan uit te bouwen, dat er eigenlijk weinig sporten zijn waar men zonder steun van de overheid tot topsport kan komen. Dat is de filosofie geweest waarom we in Vlaanderen altijd hulp hebben geboden en waarom we van plan zijn om dat te blijven doen.

Topsport Vlaanderen is een logo. Het is geen steunverlener. Het is Bloso dat steunverlener is en de middelen uitdeelt. Bloso gaat twee arbeidscontracten met gesco-statuut opstellen voor Elfje Willemsen en Eva Willemarck en in een maximale financiering voorzien van 35.000 euro, op voorwaarde dat er een gelijkaardige inbreng komt van het BOIC. Het totale budget van die bobsleeploeg wordt nog altijd in belangrijke mate vanuit private inbreng betaald. Zij

hebben hun eerste resultaten ook behaald op basis van die private inbreng. Uiteraard zijn er ook resultaatsverbintenissen. Eva Willemarck moet zich via de America's Cup 2010-2011 weten te kwalificeren om als stuurvrouw in de tweemansbob te mogen deelnemen aan de World Cup van het seizoen 2011-2012. Elfje Willemsen moet bij de eerste twaalf zijn als stuurvrouw in de tweemansbob op het Europese kampioenschap van 2011. Dat zijn de resultaatsverbintenissen.

Een laatste punt betreft de herkenbaarheid van Vlaanderen. U weet dat ik er een duidelijk punt van maak om Topsport Vlaanderen uit te dragen. Dat is zonder twijfel ook het geval voor alles wat met olympische sporten te maken heeft. Dat is ook als een duidelijk element opgenomen in onze samenwerking met het BOIC. Maar je moet nog altijd onder de Belgische vlag werken. Het logo van Topsport Vlaanderen is nu voor alle sporters in de toekomst hét logo om uit te dragen. De afspraak met Bloso is dat we dat logo voor alles gebruiken, en niet meer het logo van Bloso.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik vind die herkenbaarheid ook essentieel, zeker als je de nodige middelen ter beschikking stelt. Dat er onder Belgische vlag aan die olympische disciplines wordt deelgenomen, is nu eenmaal zo. Maar je kunt toch bijkomend iets doen om die herkenbaarheid van Vlaanderen te etaleren.

Mevrouw Werbrouck zei dat ze in het judo geen andere mogelijkheid hadden dan onder de Belgische vlag aan judo te doen. Maar je kunt op je kimono naaien wat je wilt. Als je daar het logo van Topsport Vlaanderen op bevestigt, zal dat inderdaad een rel geven binnen de judofederatie, maar zo'n rel heeft de judoka's ook niet tegengehouden om een bepaalde sponsor in hifiketens en dergelijke op die kimono te naaien. Waarom hier ook geen relletje voor creëren?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, ik wil daar even op reageren. Zomaar een logo op onze kimono naaien, is onmogelijk. Dat is in alle sporten gereguleerd, niet vanuit Vlaanderen of België, maar door de Europese regelgeving rond de kimono's. U verwijst naar een merk van hifiketens, mijnheer Wienen. Als we daarmee nog eens 5 frank konden bijverdienen, was dat meegenomen.

Dat is trouwens ook al een hele tijd geleden. Toen was er ook nog niet zo veel sprake van dat Vlaanderen op de voorgrond moest treden. Dat is nu wel zo besproken. De minister heeft in een vorige vergadering al gemeld dat men aan het werken is aan die betere zichtbaarheid van Vlaanderen. Dat valt inderdaad te bespreken met de judofederatie en met andere federaties. Maar we moeten dat stap voor stap doen. We moeten nu niet meer spreken over de tijd van toen. We zijn nu twintig jaar verder en in twintig jaar kan er heel wat veranderen. Als je ziet wat er in het laatste jaar al op gang is gebracht, moeten we niet meer spreken over de tijd van toen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over seksueel misbruik in de sport
- 576 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over misbruik in sportclubs
- 580 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, misbruik van vertrouwen en seksueel overschrijdend gedrag zijn onder andere na de pedofilieproblematiek in de kerk een belangrijk item geworden. Het thema heeft nu ook zijn weg gevonden naar de sport. Het begon met een blog van Hans Vandeweghe die de bal aan het rollen heeft gebracht, tot de uitzendingen van Terzake toe.

In ons eigen federaal parlement is nu een commissie aan het werk die seksueel misbruik in gezagsrelaties onderzoekt. Daar kwam onder meer professor Vanden Auweele aan het woord. Dat sport en vooral topsport een groot aantal risicofactoren met zich meedragen voor dergelijke misbruiken, is niet vreemd. De cijfers die de professor gaf, waren, voor mij althans, wel een grote verrassing. Gemiddeld de helft van de jongens en meisjes in de sportwereld ervaart een vorm van ongewenste seksuele intimiteiten. Er zou ook sprake zijn van ernstig seksueel misbruik: 7,3 procent bij de meisjes en 3,7 procent bij de jongens. Dan spreken we echt niet meer over een kleine groep. Een aanzienlijk deel van sportend Vlaanderen heeft dus ervaring met ongewenste intimiteiten. Het is ook opmerkelijk dat hier, net zoals het geval was in de kerk, zelden of nooit klachten geformuleerd werden of worden.

In Nederland is men al langer bekend met dit fenomeen in de sport. Een belangrijke zaak van seksueel misbruik heeft daar het taboe doorbroken en gezorgd voor een waaier aan initiatieven en preventieve maatregelen. Daar heeft men zelfs een meldpunt opgericht om dit soort overschrijdend gedrag te melden.

Artikel 7 van het decreet Medisch en Ethisch Verantwoord Sporten stelt duidelijk dat elke vereniging instaat voor het psychische welzijn en de fysieke integriteit van haar leden. Dit wetgevende kader moeten we nu misschien meer vormgeven in de praktijk. Daarom wil ik u een aantal vragen stellen, minister. Welke initiatieven lopen er vandaag in het kader van de preventie van seksueel misbruik binnen de sport? Welke conclusies trekt u uit de uiteenzetting van professor Vanden Auweele? Bent u er voorstander van om werk te maken van meer preventieve maatregelen tegen seksueel misbruik in de sport, zoals, naar analogie van Nederland, de oprichting van een meldpunt?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, seksueel misbruik binnen de sport, maar ook buiten de sport, kan absoluut niet. Het is een ernstig vergrijp. Al het mogelijke moet worden gedaan om het te verhinderen en het aan te pakken.

Ik heb een enigszins andere invalshoek dan de heer Gysbrechts aangaande de uitspraken over seksueel misbruik. Mijn carrière zit daar voor iets tussen. De uitspraken werden gedaan op basis van een onderzoek bij een duizendtal sportstudenten, van wie er slechts 445 vrijwillig en anoniem een vragenlijst hebben ingevuld. Op basis van die vragenlijst geeft professor Vanden Auweele een profilering van 'een trainer die zich mogelijk bezondigt aan misbruik'. Die zou de volgende kenmerken bezitten: veel vertrouwen genieten van de ouders, heel vaak samen zijn met de atleet en met hem meegaan op verplaatsing. Bovendien geniet hij/zij een groot aanzien binnen de sportfederatie en is er binnen de federatie te weinig sociale controle. De professor geeft ook, op basis van een Noors onderzoek, aan waarom het misbruik binnen sportclubs een groter probleem zou vormen dan bij andere sociale contacten, bijvoorbeeld op school. Dat komt volgens hem door de grote afhankelijkheid van de atleet van de trainer, het fysieke contact dat er ontstaat tijdens het sportgebeuren, het feit dat men zich moet omkleden en douchen en de emoties die bij sport komen kijken.

Die uitspraken worden dus allemaal gedaan op basis van een volgens mij te klein onderzoek. Bovendien worden de trainers door deze uitspraken en in de profilering van de professor in een slecht daglicht geplaatst.

Minister, de bovenvermelde sportpsycholoog haalt aan dat het cijfermateriaal waarover hij beschikt, slechts fragmentair is. Bovendien geeft hij zelf toe dat vanwege de specificiteit van de proefgroep van respondenten men de representativiteit van het onderzoek terecht in twijfel

kan trekken. Bovendien beschuldigt hij de politiek van struisvogelpolitiek, hoewel in januari 2011 in Vlaanderen een nieuw sportdecreet van kracht wordt waarin de sportfederaties verplicht worden om oog te hebben voor de ethische aspecten van de sport.

Waarom is het nodig om op basis van deze kleinschalige gegevens de sportsector in een slecht daglicht te stellen? Kunt u zich vinden in de conclusies die op basis van deze studie worden getrokken? Hebt u zelf ook de visie dat misbruik in sportclubs een dermate groot probleem is dat er een extra meldpunt moet komen voor de slachtoffers of een code voor de trainers, zoals geopperd wordt door professor Vanden Auweele?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, ik heb enkele maanden geleden een gesprek gehad met professor Vanden Auweele over die problematiek. Hij kloeg toen steen en been dat de thematiek geen aandacht kreeg. We hebben het thema hier in de commissie Sport eigenlijk te danken aan de kerk. Dat is heel merkwaardig, maar het is zo. Je ziet maar hoe een dubbeltje rollen kan.

Ik merk twee strekkingen bij de voorgaande sprekers. Bij de bespreking van de begroting en de beleidsbrief werd door sommige collega's lacherig gedaan over het aspect van ethisch verantwoord sporten, zeker in de combinatie met medisch verantwoord sporten. Ik vind dat we die thematiek niet onder de mat mogen schuiven en er op geen enkele manier minimaliserend tegenaan mogen kijken.

Ik ben het wel eens met mevrouw Werbrouck dat we op basis van een relatief onbetrouwbaar staal oordelen uitspreken. Het zou dus wellicht nuttig zijn om ons veel beter te documenteren. We moeten proberen om de thematiek in Vlaanderen beter in kaart te krijgen.

We moeten niet ontkennen dat het probleem bestaat. Misschien hebben we de schaal waarin het voorkomt niet goed in beeld, maar het probleem bestaat zeker. En het feit dat het bestaat, noopt ook de overheid ertoe om daar op een adequate manier mee om te gaan, uiteraard in samenhang en in samenspraak met de sportactoren op het terrein, want je kunt dat als overheid niet zomaar doen.

We moeten echt een beter zicht krijgen op de problematiek. Ik heb geen zin om elke jeugdtrainer en elke sportbegeleider te culpabiliseren.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, dit verbaast me, maar ik begrijp het ook. Naar aanleiding van het misbruik in de kerk komt een studie van 2008 weer op de proppen. Ik zeg helemaal niet dat die studie niet de moeite waard is, of wat dan ook. Ik spreek me zelfs niet uit over de wetenschappelijkheid. Ik wil wel zeggen – en ieder van u zal dat onderschrijven – dat elk misbruik van een kind in de sport er één te veel is. Dat is het eerste.

Laat ons het kind niet met het badwater weggooien. We weten allemaal dat vrijwilligerswerk in de sport het omvangrijkste vrijwilligerswerk is in onze maatschappij. Volgens Europese cijfers zit 7 procent van de vrijwilligers in de sportwereld. Ik spreek uit ervaring, ik heb dat jaren gedaan: als trainer of coach steekt men daar tijd en geld in. Het kost veel inspanningen. Men doet dat met plezier. Ik wil al die vrijwilligers niet gaan culpabiliseren of verdacht maken. Niet alle priesters zijn slecht omdat er een paar slecht zijn. Dat geldt in de sport nog meer. Er zijn zoveel mensen vrijwillig met sport bezig dat ik daar een lans voor wil breken.

In de uitzending van Terzake waar de heer Gysbrechts naar verwees, is dat ook aan bod gekomen. We zijn al bezig met ethisch en verantwoord sporten. Er is niet alleen het decreet, we hebben ondertussen ook op de ministerraad van 21 mei de zes thema's afgebakend waarrond elke erkende federatie kan werken. De fysieke en psychische integriteit en de rechten van het kind in de sport zijn twee van de zes thema's. 10 procent van de federaties maken van die integriteit hun thema. Rond de rechten van het kind is het zelfs 30 procent. 40 procent van de sportclubs is er dus mee bezig. Er zijn ook al brochures gemaakt. Essentieel,

vind ik, is dat we niet stoppen bij die 40 procent, maar hun goede praktijken voorleggen aan de rest. Zo kunnen we nog meer federaties meenemen in het bad.

Ik heb een hele tijd geleden een advieswerkgroep opgericht. Daarin zitten de kinderrechten-commissaris, de Vlaamse sportfederaties, het Internationaal Centrum voor Ethiek in de Sport, Bloso, de cel Medisch en Ethisch Verantwoord Sporten. Ik heb een advies gevraagd ter zake. Ik laat de mensen van het terrein liever een advies formuleren dan ervan uit te gaan dat ik het allemaal beter weet. Dat advies komt er waarschijnlijk in het voorjaar van 2011. Ik zal dat opnemen met minister Vandeurzen die daar op andere vlakken mee bezig is zodat we dat binnen een geïntegreerd geheel kunnen oplossen of voorstellen formuleren.

Ik wil niet vooruitlopen op dat advies, maar de eerste reacties vanuit de werkgroep wil ik u toch niet onthouden. De filosofie is om niet nog een meldpunt op te richten. We hebben geen meldpunt nodig waar we ook nog eens alle problemen gaan aanpakken. Er zijn gespecialiseerde organisaties die daar met kennis van zaken kunnen aan werken. We zouden misschien beter een doorverwijspunt hebben. Ik laat dat nog open tot ik een definitief advies krijg, en dat ga ik dan bespreken met minister Vandeurzen.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik dank u voor uw antwoord, minister. Uiteraard is het niet de bedoeling te gaan culpabiliseren. Ik weet even goed vanuit mijn ervaring in de sportwereld en in lokale clubs dat we al die vrijwilligers absoluut niet verdacht mogen maken. Dat zou knettergek zijn. Dat is niet de bedoeling. Er is dat rapport en de tijdssfeer en daar reageren wij op. We mogen daar niet doof of blind voor zijn. De cijfers zijn er nu eenmaal.

Ik kan me perfect vinden in uw adviesvraag. Dat lijkt me de juiste aanpak. We weten niet alles en er is een heel breed werkveld. We moeten daar gebruik van maken. Dat is de enige verstandige beslissing die daarin kan worden genomen.

Er is misschien niet speciaal een meldpunt nodig voor misbruik in de sport. Daar ben ik het mee eens. Er zijn via Welzijn mogelijkheden genoeg. Men spreekt van een doorverwijspunt. We moeten zorgen dat de mensen ergens terecht kunnen. Ik ben benieuwd wat er in het voorjaar 2011 uit de bus gaat komen. Ik kan me perfect vinden in uw visie, minister.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor het antwoord. Misbruik is een ernstig vergrijp dat we absoluut niet mogen tolereren. Zelfs als het maar over één geval gaat, is dat er één te veel. Ik ben voorstander van een grootschalig onderzoek zodat er een grotere herkenbaarheid ontstaat, want er zijn honderdduizenden sporters en jeugdige sporters.

Ik ben er ook voorstander van dat er geen meldpunt komt. Op de sportsites kan bijvoorbeeld wel de boodschap komen dat misbruik in de sport geen taboe is en dat erover gesproken moet worden. Er kunnen links op staan naar de bestaande meldpunten, want die zijn gespecialiseerd in die zaken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■